

ויש לבאר את דבריו, כי זה שצריך לאפות ארבעים לחמים נפרדים הוא רק דין לכתחילה לקיום המצוה. אבל בדיעבד, יוצאים ידי חובה אפילו כשאופים אותם בארבע חלות.

אלא שעדיין יש להקשות על דברי שמואל:

הכיצד יתכן לאפות ארבע חלות מארבע סוגים ולצאת בכך ידי חובה בדיעבד? והא בעי למשקל תרומה! הרי יש צורך לקחת מתוך לחמי התודה ארבע לחמים לתרומת לחמי תודה [שחייב להפריש מכל עשרה לחמים לחם אחד], וכיצד אפשר לקחת תרומה של ארבעה לחמים מתוך ארבע חלות!?

וכי תימא דשקיל, שמא תאמר לתרץ, שהוא יכול לקחת חדא ריפתא, לחם אחד מתוך ארבעת החלות ולהפרישו כתרומה על כולה.

אי אפשר לומר כך. כי יוצא שהלחם שהוא מפריש תרומה הוא רק סוג אחד של לחם מתוך ארבעת הסוגים של תודה —

והתנן: כתיב בתרומת לחמי תודה [ויקרא ז] "אחד מכל קרבן" — מלמד הכתוב שלא יטול מקרבן אחד ויפרישנו על חבירו!

אלא יטול מכל אחד ואחד מארבעת הסוגים של לחמי תודה לחם מהסוג ההוא —

וכי תימא דשקיל, שמא תאמר לתרץ את דברי שמואל, שהוא יחתוך פרוסה מכל חד וחד מארבעת הלחמים, ויתרום את ארבעת

הפרוסות מארבעת הסוגים על ארבעת הלחמים.

אי אפשר לומר כך. כי —

והתנן: "אחד" — שיטול תרומה לחם אחד שלם — שלא יטול פרוסה!

אלא, בהכרח, שדברי שמואל אמורים בכגון דאפשרינהו לחלות התרומה של לחמי תודה, בשעת לישה, בעודו לש את העיסה.

דשקיל חדא חתיכת בצק מעיסת חלת החמין, וחדא חתיכת בצק מן עיסת החלות, וחדא חתיכת בצק מן עיסת הרקיקים, וחדא חתיכת בצק מן עיסת הרבוכה.

והיינו, שנוטל חתיכת בצק מכל אחת מארבעת החלות, שאז אין נחשבת חתיכת הבצק בגדר "פרוסה" מתוך לחם, ומפריש תרומת לחמי תודה את ארבע חתיכות הבצק מארבע סוגי העיסות לתרומה.

ואחר כך הוא אופה את ארבעת העיסות כארבע חלות תודה מארבע סוגים.

וכמו כן הוא אופה לחוד את ארבעת הבצקים שבידו כארבעה לחמים של תרומת לחמי תודה.

ונמצא, שיש בידו ארבעה לחמים אפויים כתרומה, ואין בהם חסרון של "פרוסה".

וכיון שהעמדנו את דברי שמואל שהפריש את חלות התרומה של לחמי תודה עוד

מתפיס. ולפי זה בפיגול ובנותר של עולה, שחל איסור הפיגול והנותר על העולה, לאחר מכן, גם בלי החילוק של תוס' חל נדרו.